

Janez Rožencvet:

Kraljevska kri

upanje, da bo še ta dan videl prelepo kraljično Zinajido, se pa mlademu vitezu ni izpolnilo. Kralj Vladislav je ta dan povabil na večerjo samo goste kraljevske krvi. Na večerji je sicer kralj pripomnil, da je popoldne prišel iz

mizi ga zato niso povabili. Kraljični bi se sploh ne spodobilo, da bi radovednost pokazala, kraljeviči so si pa mislili, saj si ga bomo že še lahko ogledali.

Drugi dan so ga res vsi videli, zakaj kralj je poleg kraljevičev in največjih



daljne dežele kralja Dragomira vitez, ki je zelo podoben naslikanemu svetniku v grajski kapeli, in s kraljično Zinajido vred so bili vsi radovedni nanj. Ali k

imenitnikov povabil na kosilo tudi viteze, ko so se nameravali kosati v najtežji turnirski tekmi, bojevanju s sulicami na konjih. Vsi gostje, ki so jih bile polne kraljeve dvorane, so se čudili podobnosti. Vitezi, ki so bili iz sosednih dežel kralja Dragomira, so se sicer na tihem tudi čudili, da Zmajevčevega imena niso še nikoli slišali in njegovega grba še nikoli

videeli, ali o njegovi žlahtni krvi niso mogli dvomiti. Saj so videli, da se suče in obnaša kakor rojen vitez in vedeli so tudi, s kakšnim spremstvom in s kakšnimi darili je prispel.

Celo gostje, ki so že kdaj kraljeviča Boleslava videli, niso nič sumili. Na svetu sta si dostikrat dva človeka podobna in kraljevič Boleslav leži bolan doma, kjer prosi vsa dežela za njegovo zdravje. Vrh vsega je pa ta neznan vitez Zmajevец gost samega kralja Vladislava in mora biti torej že vse v redu.

In res je bilo za druge goste vse v redu, le za viteza Zmajevca ne. Kraljične Zinajide ta dan ni bilo pri mizi, ker je morala še zadnje nove obleke pomerjati. Tako jo je kraljevič Boleslav šele tretji dan po svojem prihodu videl.

Ta dan se je turnir pričel s slavnostnim sprevedom, s katerim so se vitezi poklonili visokemu gospodu turnirja, kralju Vladislavu in milostni kraljici turnirja, njegovi prelepi hčerki Zinajidi.

Že na vse zgodaj je mesto vrelo kakor mravljišče in sleherni udeleženec spreveda je imel še zadnji hip kaj opravka. Končno je beganje in tekanje prenehalo, spreved je bil urejen in med gostimi trumami gledalcev se je jel pomikati skozi mesto proti gradu. Pred sprevedom so jezdili trobentači in konjeniki, ki so delali pot, za njimi so se vrstili kraljeviči, domači in tuji vitezi, vsi sami vnuki dolge vrste slavnih prednikov, a na zadnje po kraljevi milosti še trgovci, ki so sicer imeli plemiške naslove, pa se dejansko niso smeli turnirjev udeleževati, ker še niso imeli dovolj prednikov. Pri tej priliki so ti plemiči malo veljali, ali drugače so bili prav veljavni bogatini, ki so dobili plemstvo zato, da so si vnuki slavnih prednikov laglje od njih denar izposojali in brez sramote njih bogate hčere za žene jemali.

Med navdušenim občudovanjem gledalcev je prispel veličastni spreved do kraljevega gradu, kjer sta pod baldahinom sedela kralj in kraljična, obdana od starejših velikašev, dvorjanov, imenitnikov, prejasnih magistrov, veleučenihi doktorjev, častitljivih svetovalcev, sindikov, cehovskih mojstrov in druge nebojevite gospode. Kdorkoli je imel v deželi ime, se je ta dan postavil v kraljevo senco, da s svojo navzočnostjo poveliki kraljevski sijaj in hkrati zase prestreže žarek kraljeve milosti.

Kralju in kraljični nasproti so stali glasniki. Za njihovimi hrbti se je pomi-

kal spreved, ki je potem v velikem loku zavil nazaj, da je prišel vsak junak med oči dvora in glasnikov. Glasniki so v presledkih izklicovali slavna, junaška imena, a izklicani so se po vrsti poklanjali kraljici turnirja in gospodu turnirja.

Vitez Zmajevец je že težko čakal, da pride vrsta nanj, zakaj ko je jezdil mimo za hrptom glasnikov, se iz spodobnosti ni smel v stran ozreti. Zdaj pa kraljične tudi še ni mogel videti, ker so mu jo drugi jezdeci zakrivali. Končno so vendar glasniki izklicali njegovo ime in njegov grb. Spodbodel je konja, ga pred baldahinom ročno okrenil ter povsil sulico z bandercem. Šele potem je smel oči povzdigniti h kraljici turnirja.

In ta hip se mu je zdelo, da je zasijalo sonce kakor še nikoli. Ko mu je pa kraljična s prijaznim nasmehom odzdravila — skoraj domače, kar ni čudno, ko se ji je po sliki v kapeli zdel kakor dober znanec — je prevzela viteza neizrečena blaženost. Komaj se je zavedel, da se je brž poklonil še kralju ter se potem spodobno umaknil izklicanemu nasledniku.

»Še veliko premalo so moji trgovci povedali,« — si je mislil kraljevič. Ves dan je bil od blaženosti kakor iz uma. Skoraj v nebesa povzdignjenega se je čutil pa zvečer, ko je pri slavnostnem sprejemu kraljična med drugimi tudi njega s svojim srebrnim glasom ogovorila. Ni se mogel tako potajiti, da ne bi bile žlahtne gospodične, ki so ga opazovale, brž ugenile, kako mu je pri srcu.

»Ubogi vitez, visoko, previsoko je povzdignil oči. Prenizkega rodu je, da bi se mu mogla kdaj želja izpolniti, in revež bo umrl, ker mu bo srce počilo!« — so si dejale žlahtne gospodične.

Ali kakorkoli so si prizadevale, da bi z lepimi pogledi in dobrimi besedami mladega junaka rešile nesrečne smrti, vitez Zmajevец je imel oči samo za prelepo kraljično Zinajido.

IX.

Kakor velik, sijajen kres premoti ljudi, da popuste svoje opravke, se zberejo okrog njega ter ožarjeni od plamena strme v mogočni svit, tako se je vse zbiralo okrog turnirskih iger, ki so se dan na dan vrstile z različnimi slavnostmi. Ni ga bilo, ki bi se ubranil čaru veličastnega sijaja in razkošja, in turnir je razživil kakor ogenj, ki mu prilivajo olja.

Dolgo so se že merili in kosali junaki. Marsikdo, čegar ime prve dni ni imelo posebnega slovesa, si je stekel čast in slavo. Če je bil ta srečnik vitez Nemanič, so nekdanji ošabni trgovci in židje lazili za njim ter mu ponujali posojila. A marsikdo, ki je prve dni vzbujal veliko upanje, je potem utonil v slavi srečnejših tekmecev. Tak se je potem s stisnjenimi zobmi boril za muhovo srečo ali pa nenadoma čez noč brez slovesa izginil.

V palačah imenitnikov je bilo nastanjenih polno žlahtnih sorodnikov in prijateljev, trgovci in obrtniki so imeli pod streho svoje trgovske in obrtniške prijatelje, drugi meščani najrazličnejšo žlaho ali pa služinčad visoke gospode. Niti v najskromnejši predmestni koči ni bilo več luknje, ki bi ne bila oddana za prenočišče. Dvorišča, hlevi in staje so bili pa po vsem mestu natrpani kočij, voz, konj in živil. Poleg vsega so se gnetli po mestu še berači, cigani in umetniki devetih dežel, za katere ni nihče vedel, kje prenočujejo. Prišli so pobirat drobtine, ki so obilo padale z bogatih miz, zakaj dolgo pred začetkom turnirja so zdaj v tej zdaj v drugi pa-

Velikaši so se kosali, kdo se bo v svoji lači obhajali slavnosti in velike gostije, palači bolj postavil in imel za mizo več imenitnih gostov. Žlahtne gospe in gospodične so z veseljem pozdravile vsako priliko, da so se strmečemu svetu kazale v novih oblekah in dragocenem nakitu.

Trgovci, obrtniki in meščani so posnemali visoke vzglede. Čeprav so drugače premoženje tajili in skrivali, zdaj so se veličili v razkošju, posebno če so pri tej priliki nameravali hčere dobro omožiti. Pred tolikim imenitnim domačim in tujim svetom ni maral biti nihče več reven in kdor je le mogel, je razsipal denar.

Zato je marsikateri velikaš, ki se je z rejeno mošnjo odpravil z doma, prišel kmalu v zadrego, da si je moral pri dobrem prijatelju, pri znanem trgovcu ali židu izposoditi denar na visoke obresti. Tuji imenitniki so se v takih primerih zatekali k trgovcem in židom svoje dežele. Zato je bilo tudi toliko tujih trgovcev v mestu. Vedeli so, kaj rado pride in kako se jim bo dolga in težavna pot obnesla. Kadar za potrebe posebno velikih gospodov sami niso imeli dovolj denarja, so se za kupčijo sporazumeli z domačimi trgovci, zakaj kakor so se

med seboj poznali in podpirali plemeniti velikaši raznih dežel, tako so se med seboj poznali in drug drugemu upali trgovci raznih dežel.

Zaman so pa pri bogatih trgovcih za posojila moledovali vitezi Nemaniči, ki se jih je tudi lepo število zbralo. Zanje, ki niso imeli razen orožja vajenih rok, predrznega poguma, bistre glave ali namazanega jezika skoro ničesar, je komaj kdaj oderuški žid tvegval denar. Prišli so pa na turnir od vseh veterov. Prignalo jih je upanje, da se pri tej priliki postavijo v senco in milost velikih gospodov ter pridejo kjerkoli že s vojno ali ženitvijo do trdne graščine, potem se njih otrokom ne bi bilo treba več tako za srečo po svetu potikati kakor se mora sleherni vitez Nemanič.

Vitez Zmajevec se je pred vhomom v mesto javil pri glasnikih, ki so preizkušali grbe in žlahtne prednike prijaviteljev za turnir. O njegovem grbu in njegovih slavnih prednikih sicer tudi ti glasniki niso nič vedeli, ali plemiško pismo je govorilo o njih in podpis in pečat slavnega kralja Dragomira sta pričala čisto resnico. S častjo je smel vitez Zmajevec jezdit v mesto. Glasniki so pred njim oznanjali njegovo ime, imena njegovih slavnih prednikov in njih junaške čine.

Ljudje po ulicah so obstajali čez dopadenjem ogledovali mladega viteza, a s pomolov palač so zrlle nanj žlahtne gospe in gospodične. Med njimi jih je bilo veliko že kdaj v kraljevi kapeli. Te so precej opazile, kako je mladi vitez Zmajevec podoben svetniku na sliki, in na mah se ga je prijel ime Jurij, čeprav mu je bilo po plemiškem pismu kralja Dragomira ime Martin.

Gospodične, ki so poznale že vse zbrane viteze, so pa tudi brž uganile, da utegne biti vitez Zmajevec najgorši izmed vseh, a stari, izkušeni vojščaki ki so videli njegovo ježo in njegove roke, so dejali: »Bogme, ta je videti s konjem zraščten in kaže, da ume čvrsto držati sulico in nevarno vihteti meč!«

Dalje prihodnje



Jakec — Bedakec

Bil je nekoč nekje neki Jakec, ki je imel več dobrote na sredi svojega srca, kot mu je bil Bog dodelil pameti. Zato so ga klicali za Jakca Bedakca, dasi se to ni slišalo bogvedi kako blagoglasno. Pa kaj se hoče, tako ga je zlobni svet krstil in tako se ga je to ime prijelo, da se ga ni mogel več otresti.

Ni imel ne očeta, ne matere, le neke-mu stricu je bil pridjan v varstvo, ki je bil skop, da še nikoli tega. Ničkoliko je imel ta stric njiv, še več mlinov in žag



in vinogradov, ali vse to bogastvo mu ni omeščalo in poplemenitilo od sile skopega srca. Ne samo, da ni dajal siromakom koščka kruha, ne: še privoščil ni, da bi njegov varovanec Jakec Bedakec dajal kako drobtinico drugim otrokom, ali kakršnemukoli popotnemu revežu!

Ko je bil stric spet izvedel, da je Jakec Bedakec podaril kos kruha beraču, ga je ostro oštel in mu velel: »Če te vnaprej kdorkoli kaj pobara, ne odgovori nič, niti ga ne poglej, skratka: kdor

te je kaj vprašal ali ti je samo kaj povedal, vsak naj misli, da si gluhi in da torej ne slišiš ničesar!« Tako je Jakca Bedakca oštel njegov skopuški stric in je še dodal: »Če bom izvedel, da nisi delal tako, te požnem od hiše, pa si poišči kruha in zavetja drugje!«

Jakec Bedakec se je ustrašil, a ker je bil malo prismojen, je sklenil pri sebi, da bo ravnal tako, čeprav mu je srce nasprotovalo.

Drugi dan po stričevi pridigi ga je ta poslal z debelim zlatnikom v mesto kupovat. Vso pot je Jakec Bedakec ogledoval zlatnik, veselil se je njegovega žarkega lesketa in njegovega zvonkega glasa, dokler ni naletel na berača, ki je zagledal Jakčev zlatnik in ga ves betežen poprosil: »Daj mi zlatnik toliko časa da ga izmenjam in si kupim kruha in nekaj prigrizka za daljno pot!« — Jakec se je sprva obotavljaj, skoro bi bil beraču že dal zaproseni zlatnik, a v ušesih mu je vedno brnel stričev osorni glas, ki mu je grozil: »Od hiše pojdeš!« —

Pa je napravil, kot mu je stric velel: kakor da ga nihče pod milim solncem ni ogovoril, je šel ves gluhi mimo berača svojo pot. A uštel se je! Berač se je naenkrat zganil, dvignil palico, ki mu je bila doslej služila le za oporo, zamahnil proti Jakcu in mu izbil zlatnik iz roke...

Jakec Bedakec je ves prestrašen zbežal.

Šele ko je videl, da mu berač ne sledi, se je ves upehan ustavil. Premišljal je: najbrž pa le ne bo prav, če se bom delal na vsa vprašanja gluhega, pa čeprav mi je stric to zapovedal! Ko bom sedaj prišel domov brez nakupljene robe in brez denarja, me bo prav gotovo oštel, dasi sem ravnal po njegovi zapovedi! Kaj torej sedaj in kako v bodoče?

Tako vsega obupanega radi izgube zlatnika in premišljavačega je ustavil opehan in razburjen možak: Kje je najbližja pot v mesto? Nužen popravek imam tam, pa sem zgrešil pot.« Jakec Bedakec je še vedno okleval, ali bi odgovoril, ali pa naj bi bil še vnaprej gluhi, ko je že oni možak nadaljeval: »Tu deset zlatnikov, če pokažeš takoj pot. Pa hitro, zelo se mi mudi!« — Tedaj se je

Jakec Bedakec spomnil da nima več stričevega zlatnika in tega, kako nekoristna, nečloveška in nesmiselna je bila stričeva zapoved, saj malo popreje bi bil lahko beraču koristil, sedaj pa lahko pomaga onemu možaku iz zadrege, možak mu pa lahko povrne izgubljeni zlatnik deseterno.



In Jakec Bedakec je naenkrat spet slišal, razumel, pokazal tujcu pot v mesto, sam pa spravil deset bleščečih zlatnikov, ki so bili sedaj njegovi. Da njegovi so! Ne bi jih dal skopemu stricu, ki bi mu bil skoro tako nesrečo zamesil, za ves svet ne!

A kot od doma gredoč, se je tudi domov tekoč igral ves srečen s svojimi, s kršitvijo stričeve zapovedi zasluženi zlatniki. Tako dolgo, da je bil blizu doma in ga je igrajočega se zagledal stric.

Ob pogledu na svetle cekine je zahrepenelo po njih njegovo zavistno in pohlepno srce. Takoj je uganil, da Jakec Bedakec gotovo ni ubogal njegovih besed. Uganil je, da je bržčas s kom govoril, sicer bi ne mogel nositi domov kar deset zlatnikov, ko mu je bil dal vendar le enega in še tega za nakupovanje v mestu.

Vzrojil je stric in oštel: »Nemarnež, kaj sem ti bil zapovedal? Ali ti nisem bil ukazal, da se delaš gluhega, kadar te kdo sreča in te česa poprosi, ali tuda samo kaj vpraša? Nisem bil dejal, da sploh ničesar ne odgovoriš, niti ga ne

pogledaš, kdor te ogovori, ampak da si gluh na vsakogar! Zaenkrat te še ne požinem od hiše, pač pa mi moraš za kazen izročiti onih deset zlatnikov, ki jih imaš v roki!«

Tako ga je oštel skopuški stric, Jakec Bedakec pa si je zapisal njegove besede spet globoko v srce, napravil se je



gluhega, kakor da ga ni nihče ogovoril, stlačil je svojih deset zlatnikov v žep in jo je — ne meneč se za stričeve začudene poglede — pobrisal iz hiše.

Nikoli ni stric več videl Jakca Bedakca, ki je veselo in vselej z odprtimi ušesi romal po lepem božjem svetu!

Jure izpod gore

Jure izpod gore
je pisane vole
na sejmu prodal,
pa muco zapregel
da z njo bi oral.
Pa muca ni znala
kako bi orala;
brž Jureta vpraša:
>Ti, Jure, pokaži
kak vol se obnaša!
Pa muco odveže,
sam Jure se vpreže.

A muca je zvita,
se v grmu hihita:
>Voliče zabil si,
denarce zapil si,
zdaj sam glej, kako
brez volov bo šlo!

'A. Frančević:

Kukavica in pastiričica

Krilati par izvolil si je domek.
 Že plete pastiričica marljivo,
 a dedček ves dan nosi ji gradivo.
 Teda pa kukavica — da jo zlomek! —
 zapazi gnezdece skoz linico.
 V bližini jajce znese kar na tleh
 in ko doma zakoncev ni obeh,
 prenese v kljunu ga v duplino,

*

Minil je čas, že jajčka so izvaljena.
 Med nežnimi mladiči zavaljena
 earuje kukavica, vsiljenka.
 Široko zeva, da le malo piče
 odpade na slabotnejše goliče.
 Ko zraste, družbo vrže vso iz gnezda,
 da sama bi ostala mljenka.
 Tako se je zgodilo, resda!

*

Naš parček pridno pita, pita, pita,
 sogoltna stvar pa ni nikoli sita.
 Vso lesno luknjo sama že zavzema,
 da čudno starima se zdi obema.
 Poskuša krušni oče, skuša mati
 rejenca iz votline izpeljati,
 a vhod je ozek in ne more skoz
 debeli njun potomec Tolstogoz.

*

Tako prišla jesen je in zvalila
 selilce vse na daljni sončni jug,
 popotno strast bilá sta občutila
 i pastiričica i nje drug.
 Roditeljska, rediteljska ljubezen
 pa vse žrtvuje za mladezen.
 Dvojica plemenita dalje krmi
 jetnika v tesnem duplu bukovem.
 Takrat pa, teden dni po Lukovem,
 rojile bele muhe so nad grmi,
 in mačeha kot očim — dva dragulja —
 postane žerg za kukaviče truplo.
 In skoraj rodno gnezdo, rodno duplo
 postane ežrg za kukaviče truplo.

(Pripomnja: žerg, tudi žerf, žerh, žrf,
 žrg, žrh, žrv, prihaja po ovinkih iz grške
 besede sarkofag, rakev).



Čudovita povest o treh

(Ruska)

Mehurček, slamica in čevelj so šli
 nekoč v gozd drevesa sekati. Pridejo do
 reke in ne morejo čez.

Pravi čevelj mehurčku:

»Mehurček, pusti naju, da na tebi
 preplavava reko.«

Mehurček pa reče:



»Nak, rajši naj se vleže slamica od
 enega brega do drugega, in midva pri-
 deva po njej čez reko.«

Slamica se torej vleže čez reko. Čevelj
 koraka po njej, sredi reke pa se slamica
 zlomi, in čevelj pade v vodo.

Mehurček pa se smeje in smeje, dokler
 ne počí.

Ivanovič

Danilo Gorinšek:

Zvezde

Zvezde so angelske oči:
 Kadar se zvezda zablesti,
 pogleda angel iz neba,
 če detece je že doma.
 Kdor še tedaj ne spi sladko,
 naj hitro skoči v posteljco,
 pomoli naj se za pomoč,
 saj angel nanj bo zrl vso noč,
 da se prav nič mu ne zgodi,
 da sanjal zlate bo reči
 do jutra ko ni več zvezdā,
 ko dete se zbudi iz sna.

Manica :

Uganke

I.

S čim se na svetu vse konča?

II.

Kateri sveti mož vedno povdarja,
 da je le on svetnik?

JUTROVČKI PIŠEJO

Ob prvi obletnici smrti našega kralja Aleksandra I. Devetega oktobra je leto dni minilo, odkar nam kralja dobrega je pokosila nemila smrt. Dejanje hudodelske roke pahnilo v tugo je prav vse otroke Jugoslavije. S kraljico vdovo in njenimi tremi sinovi je žaloval ves narod. In ves narod se je takoj z vso ljubeznijo oklenil novega kralja, mladega Petra II.

Rostohar Majda, uč. I. r. m. š.
na Jesenicah.

Viteškemu kralju!

Žalosten prišel je dan
za narod naš,
ko zopet pred očmi
nam vstaja slika,
kako so kralja našega
mučenika nam umorili
pred letom dni.
Srce še zmerom krvavi
Očeta pozabilo ni!

Danica Kadunec, dijakinja
v Ljubljani, Sv. Petra c. 11.

Bodoči poklic. Kako rad bi se vozil po morju in gledal tuje dežele. V lepi, višnjevi mornarski uniformi bi stal na krovu ladje, gledal morje in poslušal kapetanova povelja. Ob prostih urah bi sedel v svoji kajuti ter pisal domov mami, da naj ne skrbi zame, ker se mi dobro godi in da se kmalu vrnem. Ko bi se pa postaral, bi zapustil krov ter se preseilil v domovino, kjer bi ostal do svoje smrti.

Oevirk Vasilij, uč. II. a raz. m. š.
na Viču Glince c. XIII št. 6.

Moja punčka. Zelo lepo punčko imam. Imam jo zelo rada. Mamica mi dostikrat zašije kakšno novo oblekco za njo. Moja punčka ima tudi lepo posteljico. Vsak večer jo dam spat. Če položim punčko v posteljico, takoj zapre oči, kakor da bi zares spala. Ko zjutraj vstanem, jo oblečem in punčka spet odpre oči. Stara sem šest let. Samo tiskane črke znam pisati, ne zameri stric Matič. V šolo še ne hodim.

Elga Ludvig, Jesenice.

Preljubi stric Matič! Gotovo si že hud name, ker Ti že tako dolgo nisem nič pisala. Saj veš, če se človeku na počitnicah dobro godi, pozabi na ves ostali svet. Tako sem tudi jaz pozabila nate.

Prihodnjič, ko ne boš več hud name, Ti napišem, kako sem se imela na morju in kaj vse sem doživela. Prosim, če mi napišeš svoj pravi naslov. Pozdrav vsem Jutrovčkom. Najlepše Te pozdravlja

Vera Križman, uč. II. b razr. m. š.
v Ljubljani pri Uršulinkah.

Ljuba Vera! Res je, dolgo nisem ničesar slišal o Tebi, zato sem bil Tvojega pisemca še posebej vesel. Kar hitro mi napiši, kako je bilo na morju, kje si bila, s kom si bila in tako dalje. Moj pravi naslov bi rada poznala? Moj Bog, tega poznajo vsi Jutrovčki po vsej državi! Torej poslušaj: stric Matič, »Jutro«, Ljubljana. Takšen je moj pravi naslov! Na uho Te pa prav tiho vprašam: zakaj si tako radovedna, ljuba Vera? Srčno Te pozdravlja Tvoj

stric Matič.

Listnica uredništva

Zora Konič v Boh. Bistrici: Morda si že sama uganila, zakaj nismo mogli objaviti Tvojega spisa! Zelo žal nam je bilo! Prosim Te, da se zanesljivo odzoveš novemu natečaju. In brez zamere, saj nismo sami krivi!

O Zajčku

Ubog kmet gre čez polje in zagleda zajca pod grmom. Strašno se razveseli in misli sam pri sebi:

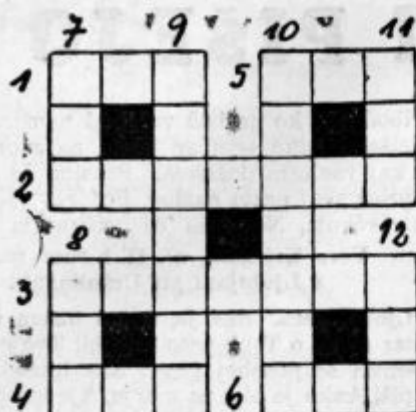
»Glej, glej, kakšna sreča! Ujamem zajca, mu slečem kožo in jo prodam za lepe novce. Za denar si kupim svinjno, ki mi stori dvanajst mladičev. Prašički zrasedo, in ti mi store zopet dvanajst mladičev. Te pa vse zakoljem, in imam poln čeber mesa. Meso razprodam in za denar si postavim hišo in se oženim. Žena mi dá dva dečka, Vaska in Vanka. Ona dva gresta prāt, jaz pa jima doma pri oknu ukazujem.

Spozabi se in zakriči:

Hej, Vaska in Vanka, nikar tako ne priganjajta ljudi! Vidi se, da vama nikoli ni slabo šlo.

In zakriči tako na glas, da se zajec prestraši in zbeži, in z njim vse bogastvo z ženo in otroci. Ivanovič

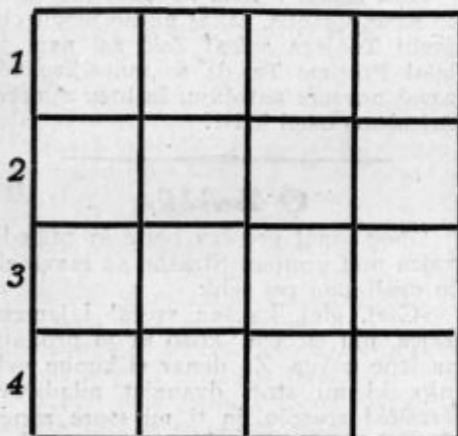
Križanka 1.



Vodoravno: 1. zločinec; 2. mesto v Srbiji; 3. gorovje v Jugoslaviji; 4. rodbinsko ime slovenskega skladatelja; 5. tonovski način v glasbi; 6. mesto v Italiji.

Navpično: 7. orožje; 8. moško krstno ime; 9. gora v Dravski banovini; 10. mesto v Dravski banovini; 11. nasprotno od marljiv; 12. krajevni prislov.

Mažični kvadrat



Vodoravno in navpično: 1. ograja; 2. časovna mera; 3. krstno ime velikega slovenskega pesnika; 4. moško krstno ime.



Rešitev križanke „Spomenik“

Vodoravno: 1. slava, 2. kar. 3. Solon. 4. Velebit 5. in. 9. ta. 10. USA. 11. anali. 12. planina. 16. ura. 17. kljunač. 18. tesar. 22. rak. 23. Inko. 24. bob. 25. os. 26. Eva. 27. glava. 29. nam. 30. sito. 31. ter.

Navpično: 2. kol. 3. sen. 4. vir. 6. rob. 7. nit. 8. tam. 10. Una. 11. ali. 12. po. 13. ali. 14. Ind. 15. ar. 16. ujec. 19. Anam. 20. ar. 21. Nanos. 22. riba. 28. pater. 29. nit. 32. mora. 33. Kralju Aleksandru slava!

Posetnica I.

Ž. Snavljevec

Čile

Kaj je ta gospod po poklicu?

Posetnica II.

Mija Sonja Vezir

Ta gospodična je doma iz trga v dravski banovini. kateri trg je to in kako se imenuje reka ob kateri leži?



Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 14 zlogov: *an-bir-ce-drej-e-krum-lje-lo-ne-o-on-pi-va-vo* 7 besed pomena: 1. vrh v Karavankah; 2. alkoholna pijača; 3. otoček v dolnjem Jadranu; 4. pramati; 5. zlahtni plin; 6. jugoslovanski kraljevič; 7. mesto v dravski banovini — da bodo tvorile začetne črke od zgoraj navzdol vrh griča v Jugoslaviji, končne črke od zgoraj navzdol pa pot tja kaj.